

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 50 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 6. vel. travna 1881.

List 18.

O poroki

prejasnega cesaroviča

Rudolfa

s prejasno kraljevo princesinjo

Štefanijo Belgijansko.

Iz dežele vernil Svete

Zenin se je slavnoznani,

Naj donijo pesmi vnéte,

Vsi zapojmo: Bog ohrani

Rudolfa, Štefánijo,

Z njima celo Avstrijo!

Serca radost naj pretresa,

Ko se sklepa zakon novi;

Glas povzdiglímimo v nebésa,

Kličímo: Bog blagoslovi

Rudolfa, Štefánijo,

Z njima celo Avstrijo!

In ves rod cesarske híše,

V zvezi z nami nezvenljivi,

Bodi sreče nam ognjíše;

Za vse čase Bog poživi

Z Rudolfom Štefánijo,

Bog ohrani Avstrijo!

Cesarovič Rudolf.

Vsacega pravega katoličana je veselilo, ko je cesarske krone dedič Rudolf pred svojo poroko šel v Sveto deželo na božjo pot, kakor njegov cesarski oče pred kaj leti. Kdo bo dvomil, da ravno očetov izgled ga je k temu spodbudil? Veseliti mora pa slehernega katoličana zlasti to, da sploh znana pobožnost Njih veličanstva Frančiška Jožefa se kakor dedišina preseluje tudi na cesaroviča Rudolfa. Obdarovan je cesarovič z obilnimi dušnimi darovi, ter se smemo nanj ozirati z lepo nado in ponosnostjo, pravi vredništvo lista „Die heil. Stadt Gottes“, iz kterega je „Blahovést“ povzél obširniši spis o dednem princu Rudolfu, in ki naj ga tudi za Slovence o tej lepi priliki posnamemo po večem. Omenjeno vredništvo pristavlja, da pisatelj teh verstic je mož, ki je imel skoz daljši čas priliko opazovati dednega princa v njegovem odgojevanji, ter je vir zanesljiv. Večina teh dogodb je iz mlajših lét cesaroviča Rudolfa.

Od prve mladosti se je vcepovala v Rudolfovo serce Božja čast in spoštovanje sv. vere. Ni še imel pět lét in že je bival pričujoč, ko se je učila keršanskega nauka njegova starši sestra nadvojvodinja Gizela. Priserčna bratovska ljubezen je bila med njima in je še zméraj, in veseli so bili trenutki, ko se je z veliko radostjo priučeval dogodb sv. pisma. Posebno ginjen je poslušal zgodbe, kako je terpel Bog in naš Zveličar, kteremu je bil vdan z veliko ljubeznijo in častjó. — Molitve: „Oče naš“ in „apostoljsko vero“ je že takrat znal na pamet, z molitvijo se je razodevala njegova vérnost in gorka detinska ljubezen do Boga. Naj raji se je iz glave učil molitve in zgodbe, in po taki poti si je v kratkem času pridobil lepi zaklad jutranjih in večernih molitev, priporočevanja k Mariji Devici, sv. angelu varhu, kakor tudi naukov od stvarjenja, odrešenja, o lastnostih Božjih. Silo vesel je bil, kadar je pripovedoval svetopisemske dogodbe, potem pa zagledal podobe, ki so pred oči stavile osebe in djanja iz svete zgodovine: tu je ponavljal cele povesti, pretehtoval lastnosti in djanja svetopisemskih oséb. Pri tem je vselej kazal živo vero in občutek za čednost in pravico.

Kadar je bil dosegel šesto leto, je po rodovinski in domači naredbi dobil malo dvorno družino za se, in zročén je bil v odgojo najprej resnemu, pa blagemu

Lena Jeras

grofu Gonderkur-u (Gondrecourt), pa milšemu ali ne manj blagoslovenemu polkovniku Latur u (Latour). Oba moža sta vresničila dobro premišljeno osnovo, po kateri se je imela vpravavati izreja in olika prestolnega dediča. In mora se pristaviti s pohvalo, da oba moža dobro poznata, kako silno važna je sv. vera v odgojevanji, sta veroznanstvo postavila na prvo mesto, ter sta z besedo in z djanjem duha cesarovičevega obravnavala po verskih naukih.

Rojen je bil cesarovič Rudolf 21. vel. serp. 1858. Od l. 1864 do 1874 je bil podučevan v veroznanstvu po 3 ure na teden; od l. 1874 pa po eno uro. Ves ta čas se nikoli ni pozabila imenitna cesarska beseda: „Moja volja je, da naj se moj sin izredi za dobrega katoliškega kristjana; naj se resno prizadeva, da se vera vkorenini in razcveta ne samo v umu, temuč da se vkorenini v serce, in da dobri sad rodi.“ *)

Želje cesarja očeta so postale resnica, upajmo v vsemogočno milost Božjo, da dedni princ bode tudi nadalje dober katolišk kristjan. Kako so cesarski starši sami delali pri vzgojevanji svojega blagoupnega sina in prestolnega dediča, se vidi od tod, da so mu radi dovolili bivati o prostem času v njih tovaršiji, da so se z njim pogovarjali o njegovih naukih, nadzorovali njegove detinske igre in pozneje njegovo branje, da so z njim vred napravljali izlete, da so pospeševali njegove pobožne verske misli in mu svetili z dobrim izgledom v obiskovanji božjih služb.

O napredku njegovem v študiranji so se velikrat cesarski starši prepričevali, če tudi ravno pri učenji niso bivali pričujoči... Znameniti napredki cesarovičevi so bili po časnikih naznanovani in so obudovali pravo začudovanje, in če je kdo kje nad tem podvomil, so zanesljivi deležniki in priče pri skušnjah s svojim poštenjem zaterjevali, da ni bilo nič precenjeno, kar se je razglašalo.

Cesarovič se je moral opravičiti in skazati, kaj se je učil, kakor vsak drugi dijak. Vsaka preskušnja se je pričela z molitvijo „Pater noster“ ali „Veni sancte Spiritus“, in nasledovala je vselej najprvo poskušnja iz veroznanstva. To je vzvišenemu dijaku vselej napravilo velik mir, rekel je namreč: veroznanstvo je v resnici naj imenitniši nauk in če se skušnija iz veroznanstva dobro doveri, tudi v drugih predmetih ne bo hudega.

Pisatelj tega sestavka še vedno dobro pomni njegove poskušnje iz stare zaveze. Že med šolskim letom so psalmi s svojim visokim obsegom in pevsko podobo posebno pozornost obudovali v preslavnem učencu; pri poskušnji pa se je omenilo le samo poveršno o bukvah psalmov. Cesar je bil dal že znamnje, naj se izpraševanje iz tega predmeta končá in učitelj je bil zapustil svoje mesto; kar cesarovič nekako plaho reče: „Prosim — psalmi“, nató je vse zbrane, še tudi učitelja, veselo prehitel, ko je pričel deklamovati vgodno izbrani premenitni osmi psalm: „Domine Dominus noster, quam admirabile est nomen tuum in universa terra“ (Gospod, naš Gospod, kako prečudno je tvoje ime po vsi zemlji), kterega se je bil naučil brez vednosti svojega učitelja. Pozneje je bilo učeniku veroznanstva to nekak vgoden pomoček pri učenji (pedagogiški posredek), da si je preslavni dijak ponavljal in razširjal to zalogo psalmov; ako je bil namreč že truden, čemur se ni čuditi pri tolikih urah, kar jih je imel za učenje, je bilo zadosti, da je

učitelj le prvi stavek kacega psalma pričel in cesarovič je kakor poživljen nadaljeval. — „Pater noster“, „Ave Marija“, „Angelus Domini“, „Credo“, „Veni Sancte Spiritus“, „Salve Regina“, „Magnificat“ in drugih molitev se je naučil v latinskem jeziku.

Slovesni dnevi pa so bili bogoljubnemu princu tisti, ob katerih je s cesarskimi starši vred pristopal k Božji mizi. Pred vsim spomina vredno je cesarovičovo Obhajilo 18. mal. travna 1870, na veliki ponedeljek. Odmenil je bil to pomenljivo opravilo spolniti pričo cesarske rodovine in z njenim vdeleženjem, kakor tudi družine dednega princa, in sicer v Jožefovi kapeli na Dunaju. Bil je namreč to dan njegovega prvega sv. Obhajila. Pripravljal se je k vrednemu prejetju naj svetejši Svetosti z večdnevno pobožnostjo, in pričakoval je s kopernejem in velikim veseljem tega dneva. In ko se je približal slovesni trenutek, da je imel prvi pot prejeti Boga samega v podobi kruha, so pričujoči vidili, s kako gorečo ljubeznijo do Boga je pobožni cesarovič pristopil k mizi Gospodovi.

Po pravici pravijo, da prvo sv. Obhajilo določuje, kakošno bo poznejše življenje pri človeku; iz pobožnosti tedaj, s kakoršno je dedni princ v prvo prejel to Hrano ljubezni Božje, smemo upati, da tudi v poznejšem življenji ne bo odstopil od pričete poti. Sv. Rešnjemu Telo je dedič cesarske krone vselej skazoval naj večji češenje in dogodilo se je večkrat, da je na ulici pokleknil prejēt blagoslov od duhovna, ki je bil na potu k bolniku.

Ravno tisto leto je bil cesarovič, spremljevan od svoje sestre Gizele, šel tudi na božjo pot v Marija Celje. Brat in sestra sta pred čudežno podobo Marije Device opravila svoje češenje in bila pri sv. Obhajilu v lep izgled in spodbudo vsim pričujočim božjepotnikom. Bilo jima je to serčno tolažilo, da sta prejela presv. Rešnje Telo tam na čudežnem kraju, kamor je njun ljubljene ded, že umerli pobožni nadvojvod Frančišk, romal vsako leto. Močno ginljiv je bil ta čudežni kraj za serci mladih božjepotnikov.

Sv. birmo je prejel cesarovič 24. svečana 1873 s svojo sestro Gizelo ob enem. Tako je ravel cesarovič Rudolf, poživljan s ss. zakramenti, in pripravljal se je s temelito oliko za svoj prihodnji stan.

Pridobil si je tudi obširnih véd na ledini klasiških učenost, zgodovine, prirodopisa, kakor tudi v državnih vedah. Zraven tega govori in piše nemški, francoski, madjarski in česki jezik, tudi poljščino in angleščino je govoriti zmožen. V vojniških vedah si je pridobil naj večje znanstva.

Olikovaje pa se tako v družih vedah je cesarovič Rudolf ostal zvést sveti veri: vdeležuje se svoj pot vérskih váj, službe Božje ob nedeljah in praznikih, hodi k sv. Obhajilu po večkrat na leto s tisto pobožnostjo, kakor v svoji prešnji mladosti. „Bukve o nasledovanji Kristusovem“ so njegov molitvenik, o rečéh sv. vere govori vselej z velikim spoštovanjem, duhovnom sv. Cerkve skazuje dolžno spoštovanje.

Znamenitost njegovega značaja je ljubezen in spoštovanje do keršanskih svojih staršev. Lepo ga je viditi, kadar se sostane s svojimi cesarskimi starši, ko jim roko poljubi, do njih naj občutljivše spoštovanje naznanuje in naj manjši njihovo željo tenko spolnuje. Dedič cesarske krone je vreden in priljuden sin in sicer ne samo zarad dolžne hvaležnosti, ki je prirojena njegovemu sercu, temuč tudi iz vérskih nagibov, vsled kterih spoštuje očeta in mater kakor namestnike Božje, in očeta ob enem kakor svojega cesarja in gospoda.

Hočemo li še dalje popisovati značaj dednega princa, se nam snuje v misel pred vsim njegova priljudnost in ljubeznjivost, s čimur si serce slehernega pridobi.

*) Tedaj ne le un, ampak tudi serce se mora obdelovati; ne le znanje, ampak tudi vaje so potrebne. To je volja cesarjeva. Slišite, šolski možje? Vr.

Znati je res, da so se njegovega serca dotaknile besede Boga in Zveličarja, ki pravi: „Discite a me, quia mitis sum et humilis corde“ (Učite se od mene, ker sem pohleven in iz serca ponižen.) *) Pri njem ni razločka med visokim in nizkim, on govori s prostim kmetom z ravno tisto priljudnostjo in ponižnostjo kakor z osebami iz gospodovavskih rodov; je brez vsega skazovanja svojega visokega rodú ali prisilovane naklonljivosti, beseda njegova je nevsiljena in prirojena.

Do vsih bivših učenikov je vedno spoštljiv in hvaležen. Do taci, ki so mu kako službo skazovali, je darežljiv, in njegovi služabniki in podložni pripovedujejo radi, kako ljubeznjiv in blagodušen je dedni cesarovič. Ta dobrota pa nikakor ni znamenje kake premehkosti, temuč glavna last njegovega značaja je moška določnost in stanovitna volja: kar je za dobro spoznal, iše zveršiti, če tudi s premaganjem zadržkov. Ne terpi, da bi drugi, pa tudi ne, da bi on sam svoje dolžnosti spolnoval nemarno ali polovičarsko, in kakor vojak vselej gleda na pravi red.

Njegovo serce je usmiljeno do ubozih in nesrečnih, kakoršni dobivajo od njega pomoč v obilni meri. Pogosto podeli veči pomoč obožanim obertnikom, da bi zgubljeno zopet pridobili. Izmed številnih vstavov in dobrodelnih družb velikega cesarstva jih utegne biti malo, kateri bi zraven imén Nju Veličanstva cesarja in cesarice v svojih obletnih poročilih ne imeli tudi imena dednega princa. Enako v namene katoliških misijonov in v druge namene keršanske ljubezni obilno daje.

S takimi lastnostmi duha in serca je olepšan dedič avstrijsko-ogerskega prestola; glavna prednost med njimi pa je versko, v resnici katoliško mišljenje, katero je ko dragoceni delež po svojih prednikih ohranil in ki bo rodilo zares veseli sad. Bog daj!

To je po večem, kar omenjeni list piše o prejasnem princu Rudolfu; naj se po njem ravna slovenska mladina, sploh tudi visoki stanovi, kateri naj bodo véрни katoličani in zvesti sinovi matere sv. Cerkve, kakor je preblagi naš cesarjevič Rudolf, kteremu Bog podeli stanovitnost v vsem dobrem, srečo, slavo in dolgo življenje — z njegovo jasno nevesto Štefanijo vred!

Iz življenja Mavricija Tomana.

XI. Prihod v Lisabonu. Misijonarje zaprejo v ječo.

(Dalje.)

Mi jezuiti smo spoznali, kako malo upanja smemo imeti, da bi nas izpustili. Bili pa smo si svesti, da smo nedolžni. Celih osemnajst lét nas niso tudi zaradi naj manjšega pregreška na odgovor klicali, iz česar se dá sklepati, da so tudi naši sovražniki o naši nedolžnosti bili prepričani. Pri vsem tem pa smo živeli zadovoljni in veseli, in ljudje v terdnjavi so se čudili, kako moramo toliko veseli biti.

Eden zmed nas je bil našel sredstvo vrata ječe odpirati; to nam je bilo veliko tolažilo v naših nezmérnih bitkosti, ker dobivali smo lahko dober zrak, zamogli smo drug družega obiskovati, tolažiti in po moči pomagati. Paziti pa je bilo treba, da kaj tacega straža ali kdo drugi ne zapazi. V ta namen smo si napravili nekake suknene čevlje, da nismo sem in tje hodé ropota delali. Tudi vrata smo skušali ravno tako zapreti, kakor so bile poprej, da niso jetničarji kaj zapazili. Ali le dve leti smo živeli to dobroto; pokvaril nam jo je lašk brat, ko je bil namenjen uiti. Podkupil je vojaka

in za beg je odmenil soboto po veliki noči. Vojak pa, ko je ves denar porabil, izdal je vse poveljniku. Odmenjeni dan po noči pride poveljnik z mnogimi častniki in najde v resnici več vrat odprtih in jezuite po hodiščih. Misli je, vsi skup smo hoteli pobegniti. Moj tovarš in jaz sva tudi v drugi ječi bila, ko sva ravno nekega sobrata tolažila, hitro pa sva jo nazaj pobrala in ječo zaperla, da se ni nič poznalo. Zdaj se je pričelo, kakor bi bil sodnji dan. Vse so odperli in natanko preiskali, drugi dan pa so prišli zidarji, ključarji in kovači, da so močne ključavnice napravili.

Vsi v ječi so bili zoper nas, vsak je hotel imeti ponarejen ključ od nas, kterega je po njih mislih vsak zmed nas imeti mógel. Povsod pa so dobili zakriviljene žeblje in drugo železje s starimi cunjami ovito, da ni ropota delalo. Naposled so se vsi že smejali in previdili, da s takimi ključi ni moč vsih vrat odpreti, do vsih straž na tihoma priti, in ubežati. In tako se je polagoma tudi ta nevihta polegla.

Kar nas je pa najbolj bolelo, bilo je to, da smo morali biti brez ss. zakramentov, brez sv. maše, še celó brez velikonočnega Obhajila. O veliki noči smo skoraj vsaki dan prosili, naj nam dovolijo, da prejmemo sv. Obhajilo, in da tako zadostimo cerkveni zapovedi; dobili smo pa odgovor, da smo dolžnost že storili, ko smo sv. Obhajilo želeli. Dalje pa nam niso dovolili govoriti, in si upanja delati.

Na vse sredstva smo mislili, če zamoremo v ječi maševati. Pregledali smo vse knjige, da najdemo, ali je v takem primérleju dovoljeno, ali ne; prebrali smo tudi naše privilegije, posvetovali se med seboj in z naj bolj učenimi možmi in — vsak je rekel, da je dovoljeno. Začeli smo toraj moledovati jetničarje in oskerbnike, da nam zdaj to, zdaj uno prinesó. Imeli smo sicer s početka slabo opravo, ali s časoma smo precej dobro ozaljšali naš altar. Kar sem zlatega peska pri sebi imel, to je naj več pomagalo, tudi sem bil jaz prvi v ječi sv. mašo opravil. Sam sem zdeloval mašne plajše za se in za druge, tako tudi srajce in drugo opravo. Pripravljaj sem hostije in sicer sem jih spekel na majni berleči svetilnici, v to mi je rabilo dvojno štirivoglato železo, čegar rabe nihče uganiti ni mogel. V začetku je terda bila, ali s časoma sem se tako privadil, da sem najlepši hostije delal, prav kakor mojster. Tolažilo, da saj ob nedeljah in praznikih zamoremo maševati, bilo je silno veliko. Pa nas je tudi veliko stalo. Bili smo ob enem pa tudi v vednem strahu, da nas ne zasačijo. Naj več nezgodo pa so nam pripravljali nekteri naših sobratov, ki so vedno terdili, da ne gre v tako nesnažni ječi tako svetega opravila opravljati. Premislili pa niso, da ni le na Portugalskem, ampak povsod drugod po ječah dovoljeno maševati, in da to opravilo še celó v bolnišnicah opravljajo, kjer je še večí smrad in gnjus. Bog je naše početje blagoslovil, in proti koncu našega zapora smeli smo že očitno maševati, z vednostjo poveljnikovo.

(Dalje sledi.)

Don Bosko in zanemarjeni mladenčí.

(Dalje.)

Nekdo, ki svojega uma ni bil okadil na šolskih klopéh, je o neki priliki rekel: Vi gospodje nam le preveč pravite, kakošni da smo; pa raji bi imeli, ko bi nam to bolj pravili, kakošni da moramo biti. Tudi jaz ne bom dalje popisoval, kakošen je velik del mladine, pa tudi unega naravnega modrijana ne mislim nocoj poslušati, da bi razkladal, kakošna mladina mora biti;

*) Mat. 11, 39.

temuč razložil bi rad nekaj zgodovinskega, namreč: kaj je neki moder mož delal in počenjal, in kaj še zdaj neprenehoma dela in si prizadeva, da bi spačeno, zbe-gano, zgubljeno, ali saj zanemarjeno mladino obtesal, olikal, olupšal, sploh, kako on išče mladino tako storiti, kakoršna ima biti.

Da pa že naprej kdo ne poreče: „Sej nič ne pomaga“, kar je navaden pregovor in ugovor, kadar bi bilo treba kaj malo v žerjavico seči; naj precej ome-nim nekoliko sadú, ki ga je ta mož že dosegel, potlej še le bom pojasnil, kako je začel in kako dela.

Kaka dva dneva daleč od tod živi mož, ki ni kralj, ni minister, ni državni poslanec, ni bankir ali sicer bo-gataš, ali mogočen tega sveta. In vendar v teku komaj petnajst lét je ta človek vstanovil dobrih sto naprav, vstavov za pribežališa ubožne, zapuščene, tako rekoč za-veržene mladine. Po njegovem trudu kakor s čudom vstajajo kolegije, šole, delavnice, sprejmiša in pribežališa po Italijanskem, Francoskem, Španjskem in po republikah novega svetá, Amerike. Gotovo 60.000 (zdaj morebiti blizo 100.000) mladih ljudi dandanes po djanji in trudu tega priprostega moža prejema duhovno in deželsko iz-rejo, in po velikem delu tudi živež in obleko, in tako prihajajo v častne stanove, v pošteno rokodelstvo, v vsa-ktre boljše službe, v duhovstvo itd. In kar je še bolj začudovanja vredno, je to, da ta priprosti mož — naj povém in rečem: mašnik g. Janez Bosko v Torinu je ta dobrotnik — je v samih 3–5 letih našel pota in po-močkov, da je sto in še več oséb poslal v svete misi-jone v daljno južno Ameriko, in komaj dva mesca ali še ne prav je tega, kar je zopet poslal čez široko morje 12 misijonarjev in 10 bogoljubnih redovnic, ki imajo odgojati divjake ob bregovih Rio Colorado, Rio negro, in kakor se vsi tisti kraji imenujejo tam po gozdih Pa-tagonije in drugod. In te dni sem bral, da so ga sv. Oče Leon XIII v Rim poklicali, naj bo tudi tam tako napravo vstanovil.

Zdaj pa se vernimo malo nazaj. Kdo je bil ta „Giovanni Bosco“, ali kakor ga sploh imenujejo „Don Bosko“? Rojen je bil v god Marije Device vnebovzete ali veliki Šmaren 1815, in sicer v Castelnovo d'Asti, v Torinski nadškofiji. Mašnik posvečen pa leta 1841. Perva njegova služba je bila v konviktu sv. Frančiška Asiskega v Torinu. Tam je dobil pa tudi priliko obisko-vati jetnike po torinskih ječah, in ondod se je prepri-čeval, v koliko nezmérno dušno in telesno revšino za-brede človek, kateri pride s prave poti. Vidil je po ječah posedati trume 12–18letnih mladenčev, vjedane od ži-vali, in kateri so se po tistih žalostnih zaporih pokorili, — pokorili za pregrehe in hudobije, ktere so bile veliko večí in strašnejši kot bi jih kdo takim letom cveteče mladosti pripisovati se prederznil. To je pretresalo in z grozo napolnovalo serce mladega duhovna.

Vidil je, kako so ti nesrečni mladi žalost in oči-tanje svoji domovini in domačiji, sramota svoji družini; vidil je še čez vse bolj, kako od Boga odrešene in z njegovo kervjo odkupljene duše vendar niso svobodne, temuč zdihujejo v naj huššem hlapčevstvu in sužnjosti pregrehe in v naj očitniši nevarnosti, da grejo take v večnost, kakor so zdaj in se pogubijo na večno. Vidil je k temu, da njih število se dan na dan večje naraša; in še tisti nesrečni, ki so kazen dostali in dosegli svo-bodo, so se kar naglo vračali v ječe nazaj pod butaro novih hudobij, na novo obsojeni!

Iskal je vzroka tolike spačenosti pri teh mladen-čih, in zdelo se mu je, da se nabaja v tem, ker se od-tegujejo službi Božji, cerkvenim opravilom in podukom o dnevih Gospodovih. Vprašal se je Don Bosko sam pri sebi: „Kdo vé, ako bi ti mladenči bili imeli prijatla, kateri bi bil zanje poskerbel, ki bi jim bil pomoč ska-

zoval in jih podučeval v verskih naukih o svetih dnevih, — kdo vé, ne mara bi se bili hudega zderžali, in kateri so iz ječe prišli, se ognili povračevanja v pokoriša? Bi li ne bila naj tehtniši zadeva za vero in za družbinstvo, da se to poskusi v prihodnje v prid stoterih in tisočeri-h družih?“

To misel je razodel svojemu predniku, ki je bil ob enem njegov duhovni vodnik, Don Caffasso-tu; in po njegovem svetu in navdajanji je precej jel premiš-ljevati pot in način, kako bi se to dalo doseči; vspeh pa je prepustil Božji previdnosti, brez ktere vse člo-veške natezanja v šibre gredó. (Bollet. mesca prosinca 1879.)

Na pol smešna in na pol resna dogodbica utegne pojasniti začetek Boskovega dela in pa njegov prvi dan. Bil je eden naj lepših cerkvenih praznikov, ko se naš Bosko o določeni uri ima v cerkvene paramente za sv. mašo napraviti v sakristiji pri sv. Frančišku Asiskem v Torinu. Sakristan vidi mladenčka v kotu sakristije in ga pokliče, da naj gre k maši streč. — Ne znam, odgovori pobič ves pobit. — Pojdi, pojdi, mu še enkrat reče; ti moraš k maši streči. — Ne znam, odverne zopet, nisem še nikoli stregel. — Ti živina, ti! se za-dere sakristan ves zdražen nad njim, če ne znaš k maši streči, čemu hodiš v sakristijo? In prej ko bi si mislil, se zažene nad reveža in bunke mu padajo po herbtu in po glavi. Pobič jo ulije skoz vrata, Don Bosko pa na glas zakliče: Čemu mladenčka tako pretépati? Kaj vam je storil?

— Čemu pa hodi v sakristijo, če ne znaš streči?

— Bodi si kar koli, vi ste hudo storili.

— Kaj pa vam je mar to?

— Meni je kaj zelo mar: eden mojih prijatlov je. Le berž ga pokličite, moram z njim govoriti.

Na to povelje začne klicati: toder, toder*); teče za njim, mu zaterja, da mu nič žalega ne bo, in ga pripelje k gosp. Bosku. — Revše se bliža vse der-getajoče in v solzah vsled bunk, ki jih je skupilo.

— Ali si že bil pri sv. maši? ga vpraša mašnik z vso ljubeznjivostjo.

— Ne še, odgovori deček.

— Pridi tedaj k maši; potlej imam s teboj nekaj govoriti, kar ti bo všeč.

Don Bosko je samo želel utolažiti razžaljenega re-veža, in ne dopustiti, da bi odšel z neprijetnimi vtisi zoper te, ki so v žagradu; veliko viši pa so bile osnove Božje, ki je hotel ta dan postaviti temelj k velikemu poslopju.

Bil je ravno praznik neomadežanega Spočetja presv. Marije Device, 8. grudna 1841.

Kadar Don Bosko opravi sv. mašo in dolžno za-hvalo, vzame seboj fanta in pelje tega novaka v neki majhen kor ali prostorček, kakoršnih imajo po več laške cerkve, n. pr. za spovedovanje gluhih, za posebne po-govore in za enake zadeve. Tam mu z jasnim obrazom zaterdi, da se ni treba bunk več bati, in zavpraša ga:

— Kako ti je ime, dragi moj?

— Ime mi je Jernej Garelli.

— Kje si domá?

— V Asti.

— Ali imaš še očeta?

— Ne, oče so mi umerli.

— In mati?

— Mati so mi tudi umerli.

— Koliko imaš lét?

— Šestnajst.

— Znaš li brati in pisati?

*) To je zaničljiva piemonska beseda, s katero neke tujce kličejo.

- Ne znam nič.
 — Ali si že opravil sv. Obhajilo?
 — Ne še.
 — Si že bil pri spovedi?
 — Bil, pa ko sem bil še majhen.
 — Ali se hodiš učiti keršanskega nauka?
 — Si ne upam.
 — Zakaj ne?
 — Ker moji tovarši, manjši od mene, znajo keršanski nauk, jaz tako velik pa ne znam nič; zato me je sram z njimi hoditi.
 — Ako bi te jaz posebej učil keršanski nauk, bi li hodil učiti se?
 — Rad bi hodil.
 — Ali bi hodil tudi v to sobico?
 — Bi, bi, samo da bi me ne bunkali.
 — Ne boj se, nihče ti ne bo več žalega storil; še več, — ti boš od sih dob moj prijatelj, in imel boš z menoj opraviti in z nikomur drugim ne. Kdaj tedaj hočeš, da začneva?
 — Kadar Vam je ljubo.
 — Drevi?
 — Prav.
 — Ali hočeš precej?
 — Tudi zdaj — prav rad.

Don Bosko nato naredi sv. križ za začetek; ali njegov učenec se ni pokrižal, ker ni znal ne križa narediti in ne besed izreči. Pervi nauk je toraj bil ta, da se je učil križ delati, in pa, kdo nas je stvaril, in zakaj. Čez pol ure ga spusti v veliko dobrovoljnostjo, potem ko mu obljubi, da zopet pride prihodnjo nedeljo. Če tudi je bil bolj počasnega spomina, se je vendar mladenec v nekterih nedeljah toliko naučil, da je opravil dobro spoved, in malo pozneje sv. Obhajilo.

Lejte, ta mladenec je bil, bi djal, prvi kamen tiste naprave, tistega Salezijaniša, iz kterega izhaja toliko verlih in slavnih mož, toliko imenitnih dobrotnikov človeštva, to pa večji del iz zapušenih dečkov. Zakaj k temu prvemu mladenču so se pridruževali drugi, nevedni, zlasti v začetku iz bolj daljnih krajev, in posebno izmed zidarjev, ki so znali drugim pomagati hiše delati, nič pa niso vedili, kako je treba tudi sebi hišo duhovno zidati za prihodnje stanovanje po smerti, zato so lahko zabredli v velike pregrehe in hudobije, in poslednjič prišli v ječe.

Kako pa je Don Bosko mlado in zanemarjeno čedo k sebi vabil. Kaj posebnega je v vsem njegovem djanji. Kakor gorušnično seme, tako majhno je bilo seme njegovega začetka. Vse se je godilo kakor skrito, neznamno in v ponižnosti. Ta ubogi mašnik se sam ni zavedil velikih darov, ktere mu je Bog podelil za otenje tisočih otrok in mladenčev. Neko posebno veselje ga je gnalo k naj manjšim otročičem. Hodil je celó k njih igram, je gledal igrajoče in se je tudi vdeleževal s tim, da se jim je posmehljeval, — in dečki so se prijazno smehljali njemu v obraz. . . Pridite k meni, jim je djal, vam bom dal kruba, — pa kako dobrega imam, veste? in dal vam ga bom dober kos vsak dan. Otroci so vsak dan pri njem, in on vsak dan moli z njimi, ter prične in nadaljuje misijonsko delo.

To so bili zapušeni dečki, ki so sicer ves ljubi dan po cestah, ulicah in kotih prebili brez varstva, brez opravila, pa tudi velikrat brez kake jedi. Pa tudi taki, ki so ob delavnikih delali, pa bili so brez poduka v keršanskem nauku in toraj tudi ob nedeljah in praznikih brez božje službe in so odrašali kakor nezumne živali in bili so toraj v naj večji nevarnosti pogrezniti se v vsaktere pregrehe. Rekel jim je toraj Don Bosko: Pridite ob nedeljah igrati na mojo tratico (majhen travnik),

tam bote skakali in igrali vse igre, kakor vam bo drago; — in dečki so pri njem o vsih praznikih in dnevih Gospodovih: on pa skerbi, da so vsi pri sv. maši in podučuje jih vsaki pot v keršanskem nauku, in prikupi se jim vedno bolj ter jih odvrča od vsih nevarnost. Dalje pravi: Ob, vi ubožci, še ob nedeljah nimate malo kake juhe, riža, močnika! Pridite, vam bom dal jaz kaj malega, kakor mi kuhajo moja mati. In še več: nimate iti kam spat? pridite v mojo izbico, vam bom dal kotichek in malo posteljico. — Tako je zbiral otročiče, ki so se zapušeni potikali po potih in kotih, kakor mali cigančiki sredi med vsimi pregrehami in spakami. On pa jih je zbiral in sprejemal kakor pišeta v svoje zavetje ter jih iskal spraviti pod streho in v varstvo.

(Dalje sledi.)

Kdo bo odgovarjal?!

Po mestih in po kmetih se godijo vedno več in bolj pogosto ostudnosti in pregrehe: kdo bo za to odgovarjal? Poboji, sito prederzne tatvine, ropi, ubijanja in morije celó med naj bližnjišimi domačimi in sorodniki se slišijo velikrat v taki grozi, da mora kosti in mozeg pretresati vsakemu, kdor ni volk ali tiger. Nečistost okužuje naj lepši cvét. Kletvinje, bogokletja, rotenja se razlégajo pod nebom. Grenke sovraštva ostrupujejo človeške serca. Pohujšanje in spake se širijo. Svet je vedno ostudniši, vedno bolj osóren, brezserčen, terd do blagra svojega bližnjega. Kdo bo za vse to odgovarjal? Ali ne tisti, ki sovražijo in zatirajo tiste pomočke, kateri svet blažijo, lepšajo, vsakemu poštenemu človeku prijetnega delajo? Gorjé tistim skrivnim družbam, ki se bahajo s tem, da ljude od Boga in vere odvrčajo! Kdorkoli ni do čistega butoglav, je prepričan, da večna Pravica mora biti tako gotovo, kakor gotovo je sicer naravni red v stvarjenji, in da boče vsak hudodelnik na odgovor klican. Gorjé, gorjé toraj tistim, ki kasijo in kužijo lepe stvari Božje! In kaj delajo socialisti, rudečkarji v velikem in obširnem? V Parizu so pobijali, morili naj boljše ljudi, požigali s petrolejem svoje lastno mesto, terli in razdevali spomine umetnosti, olike in slave; na Pruskem so na vso moč iskali umoriti vladarja; na Ruskem podkopavali mesto ter cele leta dolgo delali in pripravljali, da so poslednjič res tolovajsko končali cesarja, ki je vendar kmečko ljudstvo iz sužnjosti rešil! (Še vé, da tudi grozno grešil zoper edino pravo vero.) Drugod, kakor obširniše pojasnuje „Vaterland“, so ljudstvo okuževali od katedra na univerzah do sób po začetnih šolah, s pomočkom debelih bukev lažnjivih modrijanov do večih in manjših listov judovskega časništva, — kužili so prav kakor bi bilo njih delo rokodelstvo! Poživinjeno in oslepljeno meščanstvo pa je v nekterih velikih mestih tergalo britkomartre iz šol, pa križanega Zveličarja, ki terpeče in obložene k sebi vabi, iz serc ogoljufanega ljudstva. In ker so veliki bogataši zaloge denara pa velike zaslužke dela za-se pograbili, zraven tega pa vero pomagali ropati; si ubogi rokodelci iše tolažila v žganji, in če je res po tolikem zapeljevanji še vero zaverigel, se naméri, da obupan in obdivjan poslednjič zakolje sam sebe ali še tudi podavi ženo in otroke, kar se je že enekrati slišalo!

Kako prijazna lučica je v tacih okolišinah sveta katoliška vera, ktera po Vincencijevih družbah in po raznih družih potih ubožnim družinam pod roke sega in jih velikrat obvaruje še najposlednjiši in nepopravljive nesreče. Za plačilo pa černe duše vero zatirajo in vérne ljudi preganjajo! — Za spreobrnjenje terdovrat-

nih, za poboljšanje vesoljnega sveta je tedaj silo potrebno moliti, goreče moliti — posebno zdaj v svetem letu.

ali krivica ne godí, kakor je dobri ranjki bil. Naj bo : toraj v spomin serčno priporočen! — *Anton Pintar, Zalifoski.*

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (O poroki nadvojvoda Rudolfa.) Škofjski list št. 4 je prinesel obširniše naznanilo cesarjevičeve poroke 10. majnika, katero se ima vernikom to nedeljo z lece brati. Tudi je zapovedana za 10. majnika slovesna velika sv. maša po vsih duhovnijskih in samostanskih cerkvah ter ob koncu zahvalna pesem. To naj se zgodi ob uri, ktera je v vsakem kraju naj pripravniši, da se bode veliko ljudstva vdeležilo. Povabijo naj se k temu slovesnemu opravilu tudi vradnije, pa šolske vodstva, da se z mladino vred vdeležijo.

Zraven tega ravno ta številka ima „nektare opomnje o svetoletnih pravicah spovednikov.“ Dalje: Literae encyclicae de matrimonii mixtis. De statu ecclesiae c. thol. in Bosnia atque Herzegovina itd.

Iz Želmelej. (Sv. Vid kolednik.) Lan-ka huda zima je tudi nas hudo zadela, zlasti v tem, da je počil zid naše farne cerkve ter zvonik se za precej odločil od družega zidanja. Popraviti to je težko; in če pustimo v takem stanu, utegne se zgoditi kaka nesreča. Po dolgem posvetovanji smo sklenili: zidati novo in nekoliko bolj prostorno farno cerkev, ker sedanja naša hiša Božja je silno mala in tako nizka, da jo cerkvenik zamore z metlo ometati po stropu kar od tal, in mu nobenega odra ni treba za to. — Ali zidanje nove, če tudi majhne cerkve, visoko presega moči naše duhovnije, ki šteje le 668 duš. Prosili smo tedaj in tudi dobili od c. kr. kranjske deželne vlade privoljenje, da smemo po vsem Kranjskem nabirati v omenjeni namen dobrotnih darov. Gorko t-raj priporočam naše može kolednike, ki bodo ob času poterkali na te ali une duri, in v imenu sv. Vida prosim kakega darú za našo Božjo hišo. Vsim blagim usmiljenim dobrotnikom že naprej kličem: V največi obilnosti plačaj Bog! — Možje s pravicami prevideni so naslednji: Janez Jakopin, Janez Škerjanec in Janez Kramar. Hvaležno bode sprejemal in po „Danici“ naznanil vse njemu poslane darove v imenovani namen tudi podpisani dušni pastir. *)

Jurij Dernovšek, farni oskerbnik.

Z Zalega Loga, 30. mal. travna. — Janez Pintar (moj brat), cerkvenik na Zalem Logu, ki je po dolgi in mučni bolezni 29. mal. travna zvečer ob 9 tukaj umerl, me je prosil, naj njegevo smert v „Zg. Danici“ naznanim, da ga vsem udom bratovštine Naše Ijube Gospě presv. Serca, posebno pa tistim duhovnom in neduhovnom, ki so ga poznali, v molitev in pobožni spomin pri sv. maši priporočim. S tem bodi spolnjena tudi ta njegova lepa želja. Omenim pa še, da je ranjki le to čez vse želel, kako bi s svojim majhnim imetjem mogoel več dobrega storiti. Dopadlo mi je tudi, da sem ga poslednje tedne po njegovih lastnih željah vsak teden s ss. zakramenti previdil. Hvaležni smo še Bogu, ki mu je — akoravno ni kazalo nič upanja — še doživeti dal sv. leta, da je bil v torek po Beli nedelji poslednjič s ss. zakramenti previden, in tako še odpustkov sv. leta deležen. Rečem pa tudi še, da je želeli, naj bi vsi cerkveniki tako skerbni in vestni bili, da se cerkvi škoda

*) Milostni gospod stolni prošt Jožef Zupan, ki so v ti cerkvi pridigali, pravijo, kateri te cerkve sam ni vidil, si nikakor ne more misliti, kako silno revna je, tu ni nič družega pomočka, kakor novo zidati. Vr.

Majevi Kraljici v svetem letu.

Marija! maj se je začel,
Začelo sveto leto;
V svetiša majevih kapel,
V cerkvé hitimo vneto.

Pri luči luč — naš dar — gori,
Darujemo cvetlice;
Za spévom spév iz ust doni
Do majeve Kraljice.

Pa maj cveteči se končá,
In luči potemnijo;
Kar jih cvetlic altar imá,
Se kmali osušijo.

Še jubilej slovó bo vzél,
Oh, petje tudi milo
V prostorih majevih kapel
Ne bo se več glasilo.

Predélaj toraj nam sercé
V kapelo razsvetljeno:
Naj vname, Mati, se za Té,
Naj ljubi Te ognjeno.

Spreméni v čednosti ta vert,
Vse cvetje bodi tvoje;
Naj vsemu svetu bo zapert,
Le tebi tu se pôje.

Zaščiti z močno ga rokó
Ga skerbno vari, Mati!
Nauči cvetko slehernó,
Le k Tebi zdihovati!

Potem nas maj ne zapustí,
In luči ne temujó
In jubilejni sad duhti,
In pe:mi se glasijo.

P. Š.

Razgled po svetu.

Dunaj. V deržavnem zboru se obravnava deržavni predštév, ktereга splošna obravnava je bila 2. t. m. dokončana. Levičarji so hotli ministerstvu dati nezaupnico s tem, da mu odrekó „dispozicijsko zalogo“ (ministerstvu na roke dani znesek za vladine namene, časnike itd.); grof Taafe je pa levičarsko nagajanje spodbil, ker je naznanil, da v privoljenji „dispozicijskega fonda“ ni še kaka zaupnica; rekel je, da vlada doslednje stoji nad strankami, opira se pa na desnico in to toliko bolj, ker se njene načela zlagajo z vladinimi načeli. Tudi je priterdil, da vladino stanje je letos vgodniše, kot je bilo lansko leto. Predlog za dispozicijsko zalogo je bil kljubu nasprotne levice poslednjič le sprejét.

Vsi časniki pišejo o slovesnostih, ki se bodo go-dile o poroki cesarjeviča Rudolfa. Gotovo večina avstrijskih škofov bode pričujoča; ogerski se bodo vdeležili zedinjeni pod vodstvom kardinala Šimura.

Rimsko. Kar se je prešnje nedeljo godilo v Vati-kanu pred sv. Očetom Leonom XIII, je kakor napove-

dovanje bližnje zmage sv. Cerkve na Italijanskem. Velika Pijeva družba, zastopi neštevilnih družih katoliških družb v Rimu — kacijh 10.000 osób je bilo v Vatikanu. Vsi so z enim srcem milovali sv. Očeta kakor jetnika, vsi so z govornikom predsednikom vojvodom Salviatom naj gorečnije vošili, da naj papeštvo že z Leonom XIII zmago obhaja. Naznanili so z njim vred, da vesoljni svet je že naveličan brezbožnost in hudobij ter vroče želi, naj bi jih bilo enkrat vendar že konec. Ta glas se razlega iz Rima po vsem katoliškem svetu in vsi poštenu koperné po zmagi pravice in po zgubljenem miru, ktereга ne bo, dokler je Cerkev v sužnjosti.

Po vsem svetu se bode razlegalo sv. Očeta čversto zaterjenje, da Rim je lastina rimskega papeža, zanj ga je Bog odločil, da tako more braniti svojo čast in naj viši samostojnost ter svobodno rabo svoje duhovne oblasti; te pravice so tako posvečene in neoddajne, da jih nobena človeška moč, nobeno državsko modrovanje, noben terpež časa ne more oslabiti ali v nič djati. V tem pomenu naj vsi delajo.

Sv. Oče poslednjič pričujoče opominjajo, da naj se varujejo sedanjega spačenja in pohujšanja. Posebno znamenit pa je opomin, da naj katoličani predstavijo svojo delavnost tudi na srenjsko in povincijalno-vpravno polje.

Francosko. Francozi so v začetku majnika v Afriki obsedli zavetnik „Bizerto“, hrumirsko središče za vojniško oskerbitev živeža itd. Mnogi rodovi naznanjajo svojo podložnost Francozom. Tuniški bej, oserčevan od italijanskega konzula, se ustavlja francoskemu protektoratu, rekši, da je njegovo življenje od strani arabskih glavarjev v nevarnosti, ako se temu predlogu podverže; Francozi pa se izgovarjajo, da ne mislijo na kako nadgospodstvo ali prisvojitvev.

Rusija. „Aurora“ piše, da po došlih naznanilih iz Rusije se car določno brani dati vstavo ruskemu narodu. To bi ne bilo dobro; absolutizem je tudi katoličanstvu škodljiv v unih krajih. V Ukranji se neki nihilizem razširja tudi že med kmetiškim ljudstvom; v Živnogradu je bilo vstalo rovanje med kmeti in posestniki ter je bilo nekaj ranjenih in ubitih.

V Petrogradu dela zadovoljnost, da k papežu poslani ruski poročnik pl. Oubril je od Njih Svetosti poslavljn s Kristus redom. Ob enem je pa tudi katoliški škof Popiel Kujava-Kališki od cara dobil veliki križ reda sv. Stanislava.

Boeri v južni Afriki zopet žugajo Angležem. Začela je Angleže šiba hudo zadevati v tujih krajih za njih nenasitljivost in krivice, ki so jih toliko storili zoper katoličanstvo.

Iz Jaffe ima „Aurora“ kaj mičen dopis od 2. aprila, ki pravi med drugim: Imeli smo obiskovavca sina avstrijskega cesarja, nadvojvoda Rudolfa in nadvojvoda Ferdinanda Toškanskega..., njuno obiskovanje je bilo pravo veselje za nas kristjane, pa tudi še, govorimo resnico, za Arabce. Ti ubogi mohamedani prav priprosto modrujejo in pravijo: ako je Jezus Kristus Bog vaših kristjanov, zakaj ne hodijo obiskovat njegovega groba, posebno o naših dnevih, ko ti kralji potovajo in le še potujejo?...

Prav gerdo n. pr. je bilo pred 12 leti viditi, ko je cesarica Evgenija prišla iz Carigrada, da pojde v Suec odpret vodotoč, pa se ni ustavila tukaj na svetih mestih, kadar je s svojim zmagoslavnim brodovjem tukaj blizo memo jadrala. Morebiti to uro uboga gospá želi, naj bi bila bolj poslušala navdajanje svoje pobožnosti, kakor pa ozire negotove politike. Upajmo, predno umerje, ko je tolažila iskala že na tolikih grobovih, da ga pride malo poiskat še tudi na grob Jezusov.

Verli cesar avstrijski pa ni storil kakor francoska cesarica. Morje je bilo tiste dni prav hudo nemirno. Pravijo, da gr. Beust, ki je cesarja spremljal v drugi barki, je tako hudo terpel morske nadloge, da je v nekako tolažilo si po kapitanu svojega parobroda do parnika, na katerem je popotoval Francišk Jožef I, dal naznaniti te le besede: „Caesar morituri te salutant“. (Cesar, umirajoči te pozdravljajo.) Na kar je živahni cesar zdajci z zastáv svoje ladije dal odgovoriti: „Requiescant in pace!“

Zavetje ob Jaffi, ne vém, če vam je znano, je izmed naj zamerziših za mornarje. Izbarkanje je o tacih časih divjega morja zares težavno, včasih nemogoče (mora se z velikega parnika na malih čolnih prepeljavati med grozovito nevarnim skalovjem in strašnim šumenjem morja), francoski in nemški parniki se odpovedó tukaj postajati in jadravo v Port-Saíd ali v Bejrut.

Vsi so odsvetovali cesarju Francišku Jožefu izbarkovanje. Pa se ni hotel vdati. Poslan je bil iz zavetnika eden naj spretniših arabskih pilotov in stromljarjev (mornarjev, ki poznajo nevarnosti in se jih znajo ogibati), ki so vajeni voziti med sumljivimi skalami, ktere delajo o gotovih dnevih izbarkovanje nevarno.

Bil je trenutek, v katerem so tudi Arabci mislili: da jih bo zagnalo na neko pečino. Pa Bog je hotel, da je prišel silno močen vál ki je čoln kakor zajel, vzdignil nad nevarni kraj, in bil je presvitli popotnik kakor z višave puhnen v mirne vodice malega jezera, ki moči obrežje.

Njegov sin cesarovič Rudolf in njegov kraljevi tovarš sta imela ložeji vhod, brez kake nevarnosti. Morje ni bilo nemirno.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

9. vel. travna. S. Gregorij Nazijančan. — 10. S. Antonin šk. — 11. S. Sigismund muč. — 12. S. Pan-kracij. — 13. S. Peter Regalat. — 14. S. Bonifacij m. — 15. Četerta nedelja po vel. noči. S. Sofija.

Zahvale:

Št. 1. Vsled storjene obljube, ako me Naša ljuba Gospá in sv. Jožef v neki dušni in telesni zadevi uslišita, da hočem to v njuno večjo slavo in češenje v „Zg. Danici“ naznaniti, tó očitno s hvaležnim srcem naznanjam, da sem bil po njuni priprošnji hitro uslišan.

Valt. Klobus, duhoven.

Št. 2. Več kot dve leti sem bila prav hudo bolna in vse pomočke sem poskušala, bila sem že z vsim previdena za smert; začela sem se poslednjič priporočevati Naši ljubi Gospej presv. Serca in kmali potlej se mi je začelo boljšati ter sem zdaj tako zdrava, da zamorem brez posebnega truda delati in svoje dolžnosti opravljati. Bodi toraj vedno češena N. lj. G. presv. Serca!

Iz Loke, mesca majnika 1881.

A. H.

Št. 3. Bodi tisočerna hvala Naši ljubi Gospéj in njenemu deviškemur ženinu sv. Jožefu, da mi je uslišana prošnja za spreobrnjenje terdovratnega grešnika.

A. E.

V molitev priporočeni:

Nevarno bolna sestra za voljno poterpljenje, srečno zadnjo uro. — Bolnik v dušnih potrebah. — Ljubljen oče več otrók, hudo bolan, je serčno priporočen v bratovsko molitev za ozdravljenje, če je še Božja volja. — Neka dobra oseba za službo, in sicer tako, da bi zraven

mogla Bogu služiti. — Rokodelec, o pomanjkanju dela čisto zapušen v prav hudih zadregah z družino vred, se goreče priporoča v molitev vsim udom z velikim zupanjem na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa, pa Pija IX, da bi dosegel zdatno pomoč. — Mlada žena z več otroci, prav hudo bolna, za zdravje, če je Božja volja in duši v zveličanje. Priporočena v Serce Jezusa, Marije in sv. Jožefa. Zahvala se naznani. — Mladeneč, v nevarnosti zarad lepega življenja, bodi prav serčno priporočen sveti Družini in sv. Stanislavu Kostku, da bi se čednega in poštenega ohranil. — Pomirjenje neke družine, ki je v budem razporu. — Oseba za pomoč v hudi dušni in telesni boleznih. — Tri osebe v dušnih potrebah.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

9. Veliko jih je, ki z milošnjo serca bolj razgrenjujejo, kakor pa razveseljujejo, ker ne delé z dobrim, ampak z grenkim srcem.

10. Kteri o dobrodelnosti veliko govoré, večidel opušajo dobrodelnost; in vendar za bogatine ni druge leatve v nebesa, razun dobrodelnosti. (Tom. Kemp.)

11. Vsak naj manjši pogrešek, ki ga storimo z vednostjo in odmenom, popolnamosti več škoduje, kakor sto iz nepremišljenosti storjenih. (S. Francišk Sal.)

12. Časti imajo svoje ternje, kakor vsak drugi stan; in predstojniki, kteri želé svoje dolžnosti spolnovati z besedo in z izgledi, imajo veliko terpeti. (S. Vincencij P.)

13. Znamnje pravih otrók Božjih je: v vsem in povsod spolnovati voljo Božjo, pripravljen biti živeti in umreti, kjer Bog hoče. (S. Vinc. P.)

14. Notranja molitev je dokončno potrebna njim, kteri delajo za zveličevanje duš. (S. Vinc. P.)

Listek za raznoterosti.

Č. g. dr. Jan. Svečina je prišel za prvega prefekta v Alojzijeviše.

† G. Jož Jurčič, znani vrednik „Slov. Naroda“, mestni odbornik itd., je 3. t. m. ob 9¼ umerl za sušico, previden z vsimi ss. zakramenti za umirajoče. Bog mu daj večni mir. *Lea izgled je dat v vsi slov. in talijanski. Č. g. B. B. 1 ces. cekin. — Neimen. 1 cekin.*

Šmarnice so se pričele po vsih ljubljanskih cerkrah. V Šenklavžu so zjutraj v slovenskem, zvečer ob 7 pa v nemškem jeziku. Poslednje so bili 1. majnika pričeli preč. gospod stolni prošt Jožef Zupan, ki so v prav izverstnem govoru med drugim povdarjali, da v tej cerkvi se letos obhaja šmarnična 25letnica, ker pred enim čertstoletnjem so se tukaj bile pričele. — Bog daj prav veliko sadú, med drugim spreobrnjenje ubozih grešnikov in pa dobro letino!

Sv. birna in cerkveno obiskovanje za prvo polovico mesca mal. serpana (julija) je odmenjeno v litijski in moravški dekaniji; kraji so: Šmartin pri Litiji, Hotič, Vače, Sava, Sveta gora, št. Lampert, Zagorje, Dobovec, Rateče. Posamezni dnevi bodo od preč. škofijstva naznanjeni o drugi priliki.

V Rim, kakor se sliši, pojdejo iz Ljubljane trije gg. duhovni, pa en neduhoven z dežele.

Pri duhovskih poskušanjih so bili te dni čč. gg.: L. Krištofič, A. Lenasi in J. Porenta.

Milgsp. škof Stromajer, kakor se sliši, utegne postati kardinal.

V Lincu so pri mestnih volitvah zmagali katoličani zoper češ-liberalce s 350 glasovi zoper 250.

Romanje. Množica katoliških Francozov ima v kratkem v Rimu obiskati sv. Očeta. Zaslisanje pri sv. Očetu bodo imeli 8. majnika.

V Saragosi na Španjskem je 28. aprila umerl kardinal in nadškof Emanvel Garcia Gil, rojen l. 1802. R. I. P.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Čast. g. Martin Končnik je postal administrator duhovnije Javorske pri Litiji. — Č. g. Al. Rožič je prestavljen iz Kamnika v Cerklje. Razpisana je 26. aprila duhovnija št. Jurska v šmarski dekaniji.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. gosp. župnik Janez Volčič 5 gl.

Za stradajoče na Notranjskem: „Pri: Gostač“ 2 gl.

Za cerkev Jezusovega Serca: „V namen sv. leta“ ranjki J. P. 1 gl.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Iz Drage 5 gl. — Iz Kranjske gore 18 gl. — Iz Sore 11 gl. 25 sld. — Iz Lesec 23 gl. 18 sld. — Iz Dražgoš 10 gl. 53 sld. — Iz Bohinjske Bele 10 gl. 32 sld. — Iz Terstenika 19 gl. — Iz Naklega 4 gl. 74 sld. — Iz Preddvora 18 gl. — Iz Žabnice 7 gl. 50 sld. — Iz Vodice 36 gl. — Iz Mavčič 26 gl. — Od Bele cerkve 8 gl. 40 sld. — Iz Češnic 13 gl. 20 sld. — Iz Predoselj 18 gl. 12 sld. — Iz Begunj na Gorenjskem 25 gl. — Š Štange 4 gl. 80 sld. — Iz Zatičine 13 gl. 15 sld. — Iz Šentvida pri Vipavi 22 gl. 20 sld. — Iz Polhovyega gradca 50 gl. — Od Šent-Lamperta 11 gl. — Iz Čermošnic 6 gl. 95 sld. — Č. g. župnik Jan. Volčič 21 gl. 25 sld.

Za cerkev Bl. M. D. v Suši: „V namen sv. leta“ ranjki Jan. P. 1 gl.

Za sirotišnico v Banjaluki: „V namen sv. leta“ ranjki Jan. P. 1 gl.

Za sv. Očeta: Pn. gosp. kan. P. Urh 15 gold. —

Č. g. B. B. 1 ces. cekin. — Neimen. 1 cekin.

Za varhe Božjega groba: Iz Dobernič č. g. J. Karlin 4 gl. 84 sld. — Z Vojskega 3 gl. po č. g. V. Klobusu. — Soriški farani po č. g. župniku 2 gl.

Za afrikanski misijon: „V namen sv. leta“ ranjki Jan. P. 1 gl.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik Jan. Volčič 13 gl. 20 sld. — Iz Mavčič 4 gold. 12 sld. — „V namen sv. leta“ ranjki Jan. P. 1 gl. — Neža Jevačič 2 gl. — Neimen. 1 cekin. — Č. g. B. B. 1 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Fr. Dob. pri sv. Rup.: Naročnino izročili založništvu. — G. J. K. v Dobr.: Oddano je bilo pri Blazn., toraj nekoliko pozneje. — G. J. V.: Millies Tibi Deus retribuat donum eximium pro juventute studiosa nostra! 4 gl. 20 sld. oddal v kn.-šk. pisarno. — G. M. Jos. Pr-r v Cirkn.: Naročili katol. bukvarni, da Vam jih pošlje. — G. „Menda si nekaj — ?“ Odg.: Jaz že nič ne. — Gosp. A. Andr. K.: Hvaležno prejeli, pa za ta pot prepozno; toraj pazienza. — G. Jož. Mozetič-u v Merni: Zastran zastalih listov smo založništvu naznanili, in se bode poravnalo.